

Arrest

nr. 293 701 van 5 september 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023 en gelet op de beschikking van 23 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. VAN CUTSEM, in het bijzijn van de voogd, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en tot het Pashai-volk te behoren. Je bent op [...] 2006 geboren in Amla, district Dara-e Nur, provincie Nangarhar, Afghanistan. Je woonde hier met je moeder, jongere broer en maternale oom tot je vertrek uit Afghanistan. Je vader was verdwenen toen je nog klein was. Je ging in je dorp naar religieuze lessen in de moskee en had een winkeltje waar je eten verkocht.

In de laatste dagen voor je vertrek kwam een groep Talibanleden vier keer naar je winkeltje. Ze probeerden je te overtuigen om je bij de Taliban aan te sluiten en aan de jihad deel te nemen. Als je zou sneuvelen, zou je naar het paradijs gaan. Je weigerde steeds hun voorstel. Toen ze de vierde keer bij jou waren, zeiden ze je dat ze je de volgende keer tegen je wil zouden meenemen. Op dat moment riep je moeder je omdat ze je bij deze Talibanleden zag. Ze vroeg wat er gebeurd en je vertelde dat ze je probeerden rekruteren. Hierop sprak ze met je oom en werd je vertrek uit Afghanistan geregeld. Toen je in oktober 2022 met je familie sprak, zeiden ze dat Talibanleden aan hen hadden gevraagd waar je was.

Je verliet ongeveer zeven maanden voor je aankomst in België Afghanistan op illegale wijze naar Pakistan. Je reisde vanuit Pakistan op illegale wijze verder via Iran, Turkije, Griekenland, Servië, Roemenië, onbekende landen Italië en Frankrijk naar België waar je op 27 juni 2021 aankwam.

Op 28 juni 2021 vroeg je internationale bescherming aan de Belgische autoriteiten.

Je vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door de Taliban.

Je legt ter staving van jouw verzoek om internationale bescherming een steunbrief van je volleybalcoach neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw advocaat en voogd die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van jouw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in jouw land van herkomst en van alle elementen uit jouw dossier, blijkt dat je er niet in slaagt het CGVS ervan te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie jouw land van herkomst te hebben verlaten of zulk een vrees te koesteren bij terugkeer naar jouw land. De elementen die volgens jou aan de basis van zulk een vrees of risico zouden liggen zijn immers ongeloofwaardig.

Wat betreft jouw verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en jij omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, de **EUAA Country Guidance** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) en het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 (beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door jou wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig.

Uit jouw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Je verklaart namelijk dat deze Talibanleden, die je nooit eerder had gezien (CGVS, p. 17), je plots en herhaaldelijk aanspraken aan je winkeltje om je te doen aansluiten. Tussen deze bezoeken zat telkens slechts een dag (CGVS, p. 16-17). Je hebt geen idee of iemand toestemming aan hen heeft gegeven om je te rekruteren (CGVS, p. 17) en uit de reactie van je moeder en ook blijkt dat zij hiermee niet akkoord gingen, aangezien ze je een dag later meteen wegstuurden (CGVS, p. 18). Bovendien gaf je zelf aan deze Talibanleden aan dat je niet akkoord ging (CGVS, p. 17).

Uit je verklaringen zou dus blijken dat de Taliban in jouw geval een werkwijze hanteerde die diametraal tegenover de gebruikelijke werkwijze stond. Met name zou de taliban jou persoonlijk en herhaaldelijk proberen rekruteren hebben zonder enige instemming van je familie en het lokale dorps hoofd en zouden ze gedreigd hebben met gedwongen rekrutering. Deze manier van werken zou de taliban dan ook in direct conflict brengen met de traditionele machtsbasis, waaruit zij haar leden rekruteert. Uit de door jou geschetste situatie blijkt ook in het geheel niet waarom de taliban in jouw persoonlijk geval dermate zou (moeten) afwijken van de normale manier van ledenwerving. Gevraagd waarom ze jou op dat moment wilden rekruteren, stel je het ook niet te weten (CGVS, p. 17, 18). De door jou geschetste rekrutering komt dan ook niet aannemelijk over, wat de geloofwaardigheid van je asielrelaas ernstig schaadt.

Indien de taliban je onder dwang zouden hebben willen inlijven is het ook weinig aannemelijk dat jouw weigering en vlucht geen gevolgen zou hebben gehad voor je familie. De Talibanleden zouden namelijk slechts eenmaal naar je zijn komen vragen anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud (CGVS, p. 19) Hoewel je tot anderhalve maand voor het persoonlijk onderhoud elke tien à vijftien dagen contact had met je familie, maakten ze melding van andere problemen. Je had nochtans zelf tijdens je interview bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gezegd dat de Talibanstrijders gezegd hadden dat je hele familie problemen zou krijgen indien je niet zou gehoorzamen (Vragenlijst CGVS). Wanneer je hiermee wordt geconfronteerd, stel je dat ze een keer kwamen en dat je sindsdien geen contact meer hebt. Je weet dus niet wat er sindsdien met hen is gebeurd. Dit verklaart echter geenszins dat de Talibanleden van je vertrek, zeven maanden voor juni 2021, tot oktober 2022 je familie volledig ongemoeid zouden laten.

In dat verband dient voorts ook opgemerkt te worden dat het weinig aannemelijk dat de Talibanleden, die je gedwongen zouden willen rekruteren, tot oktober 2022, bijna twee jaar na je vertrek, zouden wachten om aan je familie te vragen waar je bent. Gevraagd waarom de Taliban zo lang wachtten om je te komen zoeken verklaar je het niet te weten. Deze gang van zaken komt allerminst aannemelijk over. Dit onaannemelijk gedrag van de Taliban na je vertrek schaadt de geloofwaardigheid van je asielrelaas dan ook verder.

Ten gevolge van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat je jouw asielrelaas niet aannemelijk hebt gemaakt en dat er dus geen geloof kan gehecht worden aan jouw verklaringen over deze gebeurtenissen. Deze kunnen dan ook niet het voorwerp uitmaken van een risicoanalyse in het licht van een nood aan internationale bescherming

Op vraag van je advocaat en voogd, werd je gevraagd op welke manier je mentaliteit en manier van leven veranderd zijn dat je niet opnieuw in Afghanistan zou kunnen leven. Je stelt dat je nog maar een keer per dag bidt en dat je niet altijd meedoet met de Ramadan. Gevraagd waarom je niet terug vijf keer per dag zou kunnen bidden en met de Ramadan kunnen meedoen, zeg je dat dit moeilijk zou zijn. Gevraagd waarom stel je dat je gedachten veranderd zijn, maar wanneer je gevraagd wordt naar je veranderde gedachte, stel je louter dat je omgaat met Belgische mensen, een vriendin hebt, waarmee je op restaurant of naar de disco gaat en dat dat in Afghanistan niet kan, en dat je hier vrije wil hebt. Gevraagd waarom je je bij terugkeer niet aan de Afghaanse samenleving zou kunnen aanpassen, stel je dat dit moeilijk zou zijn en tijd zou vergen (CGVS, p. 22-23). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat jouw manier van leven in België deel uitmaakt van of dermate fundamenteel is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en

gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat ook na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofdte omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precarie socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t.

Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van

2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan.

Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghansen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien breng je geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Het door jou neergelegde document kan bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dat je je in zekere mate in België hebt geïntegreerd, zoals door je volleybalcoach wordt gesteld, wordt namelijk niet betwist. Dat is overigens iets dat mag verwacht worden van iemand die hier wil blijven. Dit betekent echter niet dat je bij een terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van:

“- artikel 1 van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève;

- artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 Vreemdelingenwet;

- artikel 3 Kinderrechtenverdrag;

- artikel 3 EVRM;

- artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

- het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid alle elementen van het dossier in aanmerking te nemen, het dossier op een voorzichtige wijze te behandelen en de beslissing op een nauwkeurige wijze voor te bereiden en op pertinente informatie te doen berusten)".

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op het “voortdurend gebrek aan gedetailleerde en betrouwbare objectieve landeninformatie over de huidige situatie” en verwijst dienaangaande naar rapporten van onder meer UNHCR, EUAA en Nansen.

Wat betreft de beoordeling van het vluchtrelaas door verweerder, betoogt verzoeker als volgt:

“Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Wat de beoordeling van zijn vluchtrelaas betreft, en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst ontvlucht is, volhardt verzoeker evenwel in zijn verklaringen. Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend zonder daarvoor de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven, en heeft daarmee haar discretionaire appreciatiemarge overschreden. Ten eerste heeft verwerende partij niet afdoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker minderjarig was op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en zijn effectieve vertrek, en dat dit een impact heeft op zowel zijn ervaringen zelf als de herinnering en de reproductie ervan. Ten tweede heeft verwerende partij bij de beoordeling ten gronde nagelaten de elementen uit verzoekers vluchtrelaas die onbetwist zijn het gepaste gewicht toe te kennen en ervoor gekozen de elementen waarover onduidelijkheid bleef bestaan eenzijdig een negatieve interpretatie te geven. Ten derde, miskent verwerende partij ook dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft, terwijl ze zelf nalaat haar deel van die gedeelde bewijslast op afdoende wijze in te lossen.

Meer specifiek hecht verwerende partij geen geloof aan verzoekers asielrelaas omwille van van veronderstelde onwaarschijnlijkheden in zijn verklaringen over de mogelijke rekruteringspogingen door de Taliban en de gevolgen ervan voor zijn familieleden. Verzoeker is het hier niet mee eens en benadrukt dat zijn verklaringen over deze aspecten helemaal geen ongeloofwaardigheden bevatten die doorslaggevend kunnen zijn om de conclusie van verwerende partij afdoende te motiveren als zou zijn aangehaalde vervolgingsvrees in het geheel “niet aannemelijk” zijn. Meer in detail wenst verzoeker daarover het volgende te stellen:

Verzoeker wijst op tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij. Verwerende partij maakt een blote bewering wanneer ze stelt dat verzoekers verklaringen aangaande de dreigementen van de Taliban om zich bij hen te voegen ongeloofwaardig zijn omdat de Taliban “doorgaans” over “voldoende vrijwilligers” kan beschikken. Deze bevinding is irrelevant aangezien ze niet vermag uit te sluiten dat dit in het specifieke dorp en de regio van verzoeker niet het geval zou zijn – het komt verwerende partij toe dat te onderzoeken. Aangezien er op lokaal niveau weerstand bestond tegen de Taliban, wat zeker voor de machtsovername geregeld het geval was, dan had de Taliban er noodzakelijkerwijs niet “voldoende vrijwilligers”. Bovendien is de bewering dat Taliban geen gebruik gemaakt zou hebben van lokaal verankerde netwerken ongefundeerd: op de specifieke vraag of de taliban iemand toestemming vroegen om hem te rekruteren, verklaarde verzoeker dat hij dat niet wist: “Geen idee”. In elk geval had verwerende partij, zo zij hierover een tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen meende te ontwaren, hem daarmee tijdens het onderhoud moeten confronteren cf. artikel 13 KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS.

Deze elementen tonen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft. Verwerende partij hecht daarbij te veel gewicht aan niet-doorslaggevende vaststellingen die hoogstens indirect aan de kern van het vluchtrelaas te maken hebben. Daarnaast neemt verwerende partij, andersom, een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging.

Zo is verzoekers jeugdige leeftijd op het ogenblik van de omstandigheden die tot zijn vlucht geleid hebben, zijn maanden durende vlucht en de impact daarvan op het herinneren en reconstrueren van die gebeurtenissen onvoldoende in rekening gebracht in de bestreden beslissing. Hij was nauwelijks 14 jaar oud en heeft hij inmiddels al meer dan twee jaar die onmiddellijke omgeving verlaten. Het kan hem dan ook bezwaarlijk aangewreven worden dat hij bepaalde details en de precieze tijd waarop zich dat voordeed niet precies kan herinneren en mogelijk inconsistente of tegenstrijdige verklaringen over aflegt. Bovendien leefde hij er in een gezin zonder vader of oudere broers, wat er in de Afghaanse context ontegensprekelijk toe leidt dat de toegang tot het publiek leven en de daarbij horende toegang informatie uiterst beperkt is en hem mogelijks extra kwetsbaar maakte voor rekrutering.

Ten slotte, wenst verzoeker er op te wijzen dat hij duidelijk verklaarde dat Pahsai zijn moedertaal is, dat hij niet goed Pashtou verstaat en de tolk niet heel goed verstaat (CGVS 1, p. 2-3). Wanneer verwerende partij hierop inging, verduidelijkt verzoeker dat hij in Afghanistan geen woord Pashtou kende en er slechts onderweg naar Europa noties van kreeg (p. 8). Bij een vraag over de maanden van het jaar, bijvoorbeeld, maakt hij duidelijk die niet te kennen in het Pashtou (p. 9).

Hij verduidelijkt ook dat het misverstand over zijn vaders voverlijdne dan wel verdwijnen met de vertaling te maken heeft (p. 20). Ook antwoordt hij op de vraag of hij de tolk begrepen heeft “een beetje” (p. 14). Toch drong verwerende partij hem een tolk Pashtou op. Dat verzoeker zich hier niet nadrukkelijk tegen verzetste valt te verklaren vanuit het evidente machtsonevenwicht dat er ontegensprekelijk heerst in een asielpprocedure, en waardoor verzoekers zich zo min mogelijk tegen de omstandigheden verzetten die opgedrongen worden door de overheid aan wie ze bescherming vragen in de hoop hem daarbij gunstig te stemmen. Het moet daarbij benadrukt worden dat Pashai wel degelijk een andere taal is dan het Pashtou, die beiden weliswaar tot dezelfde Indo-Iraanse talenfamilie behoren, maar even verre aftakkingen van elkaar zijn als bijvoorbeeld van het Hindi, Dari of Romani.⁶ Het valt dan ook niet uit te sluiten dat bepaalde onduidelijkheden en onvolledigheden hieraan te wijten zijn en eventueel misverstanden erdoor veroorzaakt zijn, mede rekening houdend met de betekenisverschuivingen die vertalingen onvermijdelijk met zich meebrengen en een op zich reeds complexe opeenvolging van de feiten uit het relaas.

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast en onvoldoende rekening gehouden heeft met verzoekers jonge leeftijd op het moment van de gebeurtenissen, zijn vertrek en het onderhoud bij verwerende partij. Verwerende partij het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij in de betwiste beslissing beweert, werd er bij beoordeling van de verklaringen van verzoeker onvoldoende rekening gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Daardoor werd niet op afdoende wijze aan de bijzondere procedurele noden in het het hoger belang van het kind voldaan. Uw Raad verduidelijkte reeds dat het hoger belang van het kind als onderzoeksplicht dient te worden opgevat, die in het specifieke geval van niet-begeleide minderjarigen uit Afghanistan inhoudt dat de beoordeling van hun verzoek “met grote voorzichtigheid moet gebeuren, gelet op de inherente kwetsbaarheid van deze groep en op de huidige veiligheidssituatie in Afghanistan” (cf. RvV, arrest nr. 282.917 van 5 januari 2023, p. 19). Rekening houdend met de hierboven uiteengezette elementen, dient bijgevolg vastgesteld te worden dat de bestreden beslissing het hoger belang van het kind zowel als de onderzoeksplicht schendt.”

In een derde onderdeel behandelt verzoeker het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) vorm van verwestering. Hij verwijst naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake verwestering en maakt een uitgebreide analyse. Wat betreft de toepassing op zijn individuele geval, betoogt verzoeker als volgt:

“Wat de individuele beoordeling betreft, stelt verwerende partij louter dat verzoeker geen concrete elementen aangebracht heeft waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou moeten vrezen. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf had moeten inroepen, gelet op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan die maken dat een onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening moet houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden. Ook was verwerende partij op het moment van de bestreden beslissing al op de hoogte van de recente rechtspraak van Uw Raad van 12 en 13 oktober 2022, waardoor het op behoorlijke wijze de risico's op vervolging of het lijden van ernstige schade tegen deze achtergrond had moeten onderzoeken, quod non in casu. Verwerende partij verzaakt daarentegen aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan afmaakt met de stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer gevisieerd zou worden.

Daarenboven heeft verzoeker, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, wel degelijk zelf concrete elementen aangehaald tijdens het gehoor. Zo vermeldde hij onder meer dat hij hier een liefdesrelatie met een meisje heeft en ze samen uitgaan, dat er hier vrijheid is omdat vrouwen niet gesluierd zijn (CGVS, p. 5), dat zijn kennismaking met “de stad” hem dermate veranderd heeft dat hij als ongelovige beschouwd zou worden bij terugkeer in zijn dorp (p.19 en dat hij hier naar school gaat en volleybal speelt (p.20). Verwerende partij kan bezwaarlijk beweren dat verzoeker enkel aan zijn aandraagplicht en bewijslast voldaan zou hebben als hij zelf kan aantonen hoe het concept ‘verwestering’ precies op die concrete elementen toepasbaar zou zijn. Dat behoort ontegensprekelijk tot de onderzoeks- en motiveringsplicht van verwerende partij zelf. Zo had verwerende partij minstens moeten overwegen dat de vrijelijke omgang tussen een ongehuwde man en een ongehuwde minderjarige vrouw diametraal ingaat tegen de ultraconservatieve moraal van niet enkel het Talibanregime, maar de Afgaanse samenleving in het algemeen, en die moraal actueel ook de basis van de huidige regelgeving vormt die afgedwongen wordt op een steeds mensonterendere manier (zie o.a. verzoekschrift en infra).

Wat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming omwille van een zekere vorm van (toegeschreven) verwestering nu in casu betreft, zijn er, naast bovenstaande, een aantal duidelijke risicobepalende elementen in hoofde van verzoeker aanwezig zijn waardoor aangenomen kan worden dat hij niet alleen gepercipieerd zal worden als 'verwesterd' maar ook dat hij omwille van zijn langdurige verblijf in België niet meer in staat zal zijn om in geval van terugkeer naar Afghanistan 'het spel' te spelen en zich dus niet meer conform de heersende ultraconservatieve islamitische geloofsleer zal kunnen of willen gedragen.

Ten eerste betwist verwerende partij niet dat verzoeker nauwelijks 14 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verlaten heeft en intussen sinds meer dan twee jaar onafgebroken in België verblijft en hij vandaag nog maar 16 jaar oud is. Zijn lang verblijf buiten Afghanistan, in België, betekent in ieder geval dat hij geen enkele recente ervaring heeft met de huidige, door de Taliban opgelegde regels die worden toegepast op basis van een uiterst strikte, ultraconservatieve interpretatie van de islam en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden. Ten tweede legt hij ook nog een verklaring voor van zijn volleyballeraar waaruit blijkt in welke mate hij zich geïntegreerd heeft en waarin expliciet vermeld wordt hoe zijn jonge persoonlijkheid ontwikkeld is heeft (**stuk 3**). Ten slotte impliceert de erg jonge leeftijd waarop verzoeker hier is toegekomen het lange verblijf van verzoeker in Europa een noodzakelijke aanpassing en deelname aan en integratie in de Belgische samenleving en het sociaal leven, tijdens een vormgevende periode in zijn leven.

Dit alles wijst er ontegensprekelijk op dat hij Belgische, westerse waarden en normen geïnternaliseerd heeft. Verzoekers concrete en persoonlijke ontwikkeling in België wordt sterk vormgegeven en beïnvloed door de uiterst jonge leeftijd waarop hij hier is toegekomen en zich verder ontwikkeld heeft, aangepast heeft aan en geïntegreerd is in de Belgische samenleving en blootgesteld geweest is aan en geconfronteerd met Belgische normen en waarden.

Zo hieruit al niet noodzakelijk zou blijken dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigengemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan, zoals uw Raad in haar arrest van 5 januari 2023 (nr. 282.719) heeft vastgesteld, minstens redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt. Aangezien niet verwacht kan worden dat hij dit op duurzame wijze zou (kunnen) verbergen in geval van terugkeer, loopt hij het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen. Gelet op zijn blootstelling aan de Belgische samenleving kan aangenomen worden dat hij zich onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen heeft gemaakt die hij niet steeds zal kunnen verbergen of waarvan hij zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het Taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd.

Op basis van deze concrete en persoonlijke omstandigheden kan er dan ook redelijkerwijs van verzoeker niet verwacht worden dat hij zich in geval van terugkeer naar Afghanistan opnieuw aan de huidige regels en sociale voorschriften van de de facto-overheid kan aanpassen, dat hij om deze redenen zal opvallen, en dat de kans reëel is dat hij zich bijgevolg, bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban zal kunnen onttrekken.

Gelet op de hierboven uiteengezette elementen en risicobepalende omstandigheden, die cumulatief en in relatie met elkaar beoordeeld moeten worden, moet er dan ook worden besloten dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke of religieuze overtuiging in geval van terugkeer naar Afghanistan, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet."

Voorts gaat verzoeker in op het risico omwille van (toegeschreven) verwestering als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa. Verwijzend naar rechtspraak van de Raad en een veelheid aan rapporten van onder andere Nansen, EUAA, UNHCR en Amnesty International geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande het problematisch gebrek aan actuele, accurate, gedetailleerde informatie over de risico's als gevolg van een verblijf in en terugkeer uit Europa, betoogt hij dat historische informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en zet hij uitgebreid uiteen dat ook de huidige beperkt beschikbare informatie wijst op een gegronde vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In een vierde onderdeel hekelt verzoeker de beoordeling van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) Vreemdelingenwet vallen. Op basis van een omstandige uiteenzetting van rechtspraak en landeninformatie concludeert verzoeker de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet aan de drempel van artikel 3 van het EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Ten vijfde stelt verzoeker, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, zich het recht voor te behouden om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

“3. Verklaring van volleybalcoach P.B.

4. Mailcorrespondentie met Thomas Ruttig van 22 december 2022”.

2.3. In de nota *“Verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure”* van 23 maart 2023 verwijst verweerder naar volgende landeninformatie:

“EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, [URL]

EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 [URL]”.

2.4. Bij aanvullende nota van 24 juli 2023 brengt verweerder volgende stukken bij:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, [URL]

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, [URL]

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, [URL]

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, [URL]

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, [URL]

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, [URL]

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, [URL]

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022 [URL]

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023 [URL]”.

2.5. Bij aanvullende nota van 27 juli 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

“1. Getuigenissen van zijn leerkrachten aan de Institut Sainte-Ursule te Namur, meer bepaald van zijn leerkrachten Frans, wiskunde, wetenschappen, geschiedenis-aardrijkskunde, lichamelijke opvoeding, koken, artistieke activiteit en godsdienst. [...]

2. Een getuigenis van Meneer B., zijn volleybalcoach. [...]

3. Een getuigenis van Meneer O., vertegenwoordiger van MJ Music, waar verzoeker een interculturele artistieke residentie gevolgd heeft. [...]”.

2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker middels een aanvullende nota volgende stukken neer:

“4. Getuigenis van M. G., leerkracht aan de Institut Sainte-Ursule

5. *Getuigenis van M. D.P., leerkracht aan de Institut Sainte-Ursule*
6. *Attest van de voogd m.b.t. opvang door pleegmoeder (Marraine)*".

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar zijn langdurig verblijf in België en voert aan dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het

verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in Europa, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.2. Te dezen dringt zich een toekomstgerichte beoordeling van de vrees voor vervolging op ingevolge verzoekers langdurig verblijf als minderjarige in Europa.

Het is immers een algemeen principe dat bij de beoordeling van de vluchtelingenstatus de ‘vrees voor vervolging’ (artikel 48/3, § 5 van de Vreemdelingenwet) een toekomstgericht onderzoek vereist. Bescherming dient niet alleen te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd.

Dit blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie die stelt: “*In dit verband moet worden vastgesteld dat in het stelsel van de richtlijn de bevoegde autoriteiten, wanneer zij overeenkomstig artikel 2, sub c, van de richtlijn beoordelen of een verzoeker een gegronde vrees heeft te worden vervolgd, zich ervan vergewissen of de gebleken omstandigheden een zodanige bedreiging voor de betrokkene vormen dat hij een gegronde vrees heeft om, gelet op zijn persoonlijke situatie, daadwerkelijk te worden vervolgd*.” (eigen onderlijning), (HvJ, 5 september 2012, *Bundesrepublik Deutschland tegen Y en Z*, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, § 76).

Het ‘Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, December 2011)’ van UNHCR stelt (cf. § 45): “*However, the word “fear” refers not only to persons who have actually been persecuted, but also to those who wish to avoid a situation entailing the risk of persecution.*” (eigen vertaling: “*Echter, het woord “vrees” verwijst niet alleen naar de personen die reeds werkelijk werden vervolgd, maar ook naar hen die een situatie wensen te vermijden die het risico op vervolging met zich zou meebrengen.*”).

4.3. Inzake verzoeker, als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, dient bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming ook rekening te worden gehouden met het principe van het hoger belang van het kind.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is verankerd in het EU-recht via artikel 24, § 2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Artikel 24, § 2 van het Handvest bepaalt het volgende:

“2. Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging.”

Deze bepaling geeft kinderen het recht hun belangen te zien beoordeeld worden en als primaire overweging in rekening genomen worden bij alle beslissingen die hen direct of indirect raken. Artikel 24, § 2 van het Handvest is van toepassing op alle kinderen, inclusief verzoekers om internationale bescherming.

Het beginsel van het hoger belang van het kind is eveneens vervat in artikel 20(5) en overweging 18 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn).

Artikel 20(5) van de Kwalificatierichtlijn stelt:

“5. Bij de uitvoering van de bepalingen van dit hoofdstuk die betrekking hebben op minderjarigen, laten de lidstaten zich primair leiden door het belang van het kind.”

Overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn luidt als volgt:

“(18) Het „belang van het kind” dient bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten te zijn, overeenkomstig het Verdrag van de Verenigde Naties inzake de rechten van het kind van 1989. Bij de beoordeling van het belang van het kind dienen de lidstaten met name terdege rekening te houden met het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige, in overeenstemming met zijn leeftijd en maturiteit.”

Bijgevolg dient het belang van het kind bij de uitvoering van de Kwalificatierichtlijn een van de overwegingen te zijn.

Het belang van het kind is een complex begrip en de inhoud ervan moet per geval en op individuele basis worden bepaald. De beoordeling van het belang van het kind bestaat uit het evalueren en vervolgens afwegen van alle elementen die nodig zijn om een beslissing te nemen in een specifieke situatie voor elk individueel kind. Blijkens overweging 18 van de Kwalificatierichtlijn betreffen deze elementen het beginsel van eenheid van gezin, het welzijn en de sociale ontwikkeling van de minderjarige, overwegingen van veiligheid en de opvattingen van de minderjarige; deze elementen dienen tevens te worden beoordeeld in overeenstemming met de leeftijd en maturiteit van de minderjarige. Hieruit volgt dat overwegingen met betrekking tot het belang van het kind zelden worden bepaald door één enkele, allesoverheersende factor. De beoordeling van het hoger belang van het kind kan inhouden dat verschillende - desgevallend concurrerende of moeilijk te verzoenen - elementen tegen elkaar worden afgewogen teneinde de ontwikkeling van het kind te ondersteunen.

Het identificeren, onderzoeken en beoordelen van het hoger belang van het kind wordt meegenomen in de beoordeling van het verzoek om internationale bescherming van de minderjarige verzoeker.

Bij de beoordeling van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van een (minderjarige) verzoeker om internationale bescherming zijn zowel objectieve als subjectieve factoren relevant. Het kan zijn dat een minderjarige niet in staat is om zijn vrees te uiten wanneer dit verwacht zou worden of, omgekeerd, de vrees overdrijft. In dergelijke omstandigheden moeten besluitvormers een objectieve inschatting maken van het risico dat de minderjarige zou lopen, ongeacht de vrees van de minderjarige. Naast leeftijd kunnen ook andere identiteitsgebonden, economische en sociale kenmerken van de minderjarige - zoals de familiale achtergrond, klasse, kaste, gezondheid, opleiding en inkomensniveau - het risico op schade vergroten, invloed hebben op het soort vervolgingsgedrag ten aanzien van de minderjarige en het effect van de schade op de minderjarige verergeren (UNHCR, *“Guidelines on International Protection No. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 22 December 2009”*, § 11-12).

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker Afghanistan op veertienjarige leeftijd heeft verlaten, dat hij na een reis van ongeveer 7 maanden aankwam in België en er op 28 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd aangewezen. Verzoeker is momenteel zestien jaar oud en bijna drie jaar afwezig uit Afghanistan.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn jonge jaren, die essentieel zijn voor zijn sociale ontwikkeling, het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van bepaalde waarden en normen, in Europa doorgebracht.

Te dezen wordt een norm aanzien als het geheel van concrete gedragsregels en voorschriften die de vertaling zijn van de onderliggende waardes van een groep of samenleving. Deze normen zijn vastgelegd in rechtsregels maar het kunnen ook ongeschreven regels zijn. Normen bepalen mede het sociaal handelen, omdat mensen - veelal onbewust - hun gedrag aanpassen aan de normen van de situatie. Sociale normen zijn de (vaak ongeschreven) regels en verwachtingen die in een bepaalde context gelden. Sociale normen kunnen soms willekeurig lijken omdat ze doorheen de tijd veranderen en er zich ook (lokale) geografische verschillen voordoen, maar ze regelen en maken het sociale leven mogelijk. Normen variëren tussen en binnen samenlevingen onderling. Deviant gedrag, het niet voldoen aan bepaalde normen, heeft een invloed op de sociale status en acceptatie binnen de samenleving en kan tot uitsluiting leiden.

Wat betreft de invulling van verzoekers verblijf in België, en bij uitbreiding in Europa, blijkt uit zijn verklaringen, de stukken van het rechtsplegingsdossier en verzoekers verklaringen ter terechtzitting onder meer dat verzoeker de Franse taal leert en zich openstelt voor de Belgische en Europese cultuur. Verzoeker heeft in het kader van onderhavig verzoek om internationale bescherming verschillende documenten neergelegd, waaronder uitvoerige verklaringen van derden met uiteenlopende profielen, die de omstandigheden van zijn verblijf in België uitgebreid schetsen (stuk 3, bij verzoekschrift; stukken 1-3, bij aanvullende nota van 27 juli 2023; stukken 4-6, neergelegd ter zitting). Hieruit blijkt onder andere dat verzoeker naar school gaat, volleybal speelt in clubverband en regelmatig bij zijn 'Belgische familie, met name zijn pleegmoeder en haar zoon', op bezoek gaat. Ter terechtzitting licht verzoekers voogd toe dat verzoeker stottert in zijn moedertaal en woorden verliest, alsook dat hij, niettemin zijn aanhoudende inspanningen (tijdens covid en de ramadan was verzoeker blijkbaar de enige die elke dag naar school bleef gaan), te kampen heeft met leerproblemen. Verzoekers voogd meent dat verzoeker omwille van zijn minderbegaafdheid gebaat zou zijn bij passend onderwijs.

Uit het geheel van verzoekers verklaringen en de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker, met inachtneming van zijn leermoeilijkheden en verstandelijke mogelijkheden, zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf. Verzoekers (sociale) ontwikkeling in België vloeit voort uit onder andere zijn verblijf in het opvangcentrum, zijn ervaringen op school en zijn contacten met leeftijdsgenoten en zijn 'Belgische familie'. Hierbij is verzoeker, al dan niet onbewust, onvermijdelijk in contact gekomen met normen en waarden die - in feite - de uitdrukking zijn van fundamentele rechten en vrijheden die door internationale en Europese mensenrechtenverdragen worden erkend en beschermd. Gelet op zijn minderjarige leeftijd en maturiteit, is verzoeker aldus in een identiteitsvormende fase van zijn leven blootgesteld aan gedragingen, waarden en opvattingen die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat discriminatie van vrouwen en meisjes wijdverbreid en systematisch is in de Afghaanse samenleving. De beschikbare informatie toont aan dat er sprake is van een patroon of praktijk van discriminatie en schendingen van de rechten van vrouwen en meisjes in Afghanistan, die, samengenomen, voldoende ernstig zijn om beschouwd te worden als een daad of daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Dergelijke maatregelen hebben onder meer invloed op hun toegang tot gezondheidszorg, werk, bewegingsvrijheid, vrijheid van meningsuiting en het recht van meisjes op onderwijs. Sommige vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen ook te maken krijgen met andere vormen van mishandeling die neerkomen op vervolging (bijvoorbeeld gedwongen huwelijken, zoals kindhuwelijken, op eer gebaseerd geweld). Voor vrouwen en meisjes in Afghanistan zou een gegronde vrees voor vervolging over het algemeen gegronnd zijn (EUAA *Country Guidance: Afghanistan* van januari 2023, p. 91). *De facto* zou de situatie voor vrouwen en meisjes in Afghanistan kunnen worden omschreven als 'gender apartheid'.

Bijgevolg zal verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan terecht komen in en deel uitmaken van de Afghaanse samenleving waarin vrouwen en meisjes systematisch worden gediscrimineerd en vervolgd.

Het feit dat verzoeker zich in geval van terugkeer mogelijks aanpast aan de normen en waarden van zijn land van herkomst, betekent niet noodzakelijkerwijs dat hij zich actief zal inzetten om daden van discriminatie of vervolging jegens vrouwen en meisjes te plegen. Het houdt daarentegen wel in dat hij als minderjarige participeert aan de normen van een misogyne samenleving die vrouwen en meisjes structureel discrimineert en onderdrukt en, bijgevolg, (onbewust) deelneemt aan daden van discriminatie en/of vervolging tegen vrouwen en meisjes.

Te dezen dient benadrukt dat het begrip 'gegronde vrees' een subjectief en objectief element omvat. Er dient tevens hernomen dat minderjarigen mogelijks niet in staat zijn om hun vrees te uiten of, omgekeerd, de vrees overdrijven. Naargelang de specifieke omstandigheden moet derhalve een objectieve inschatting worden gemaakt van het risico dat de minderjarige verzoeker zou lopen, ongeacht diens subjectieve vrees.

Ingevolge verzoekers (sociale) ontwikkeling in België, in het bijzonder zijn regelmatige en vriendschappelijke sociale contacten met vrouwen en meisjes, alsook zijn jonge leeftijd, verstandelijke mogelijkheden en hiermee gepaard gaande (gebrek aan) maturiteit, acht de Raad het aannemelijk dat verzoeker zich niet zonder enige, al dan niet bewuste, vorm van opstandigheid of recalcitrantie zal kunnen aanpassen aan de heersende (sociale) normen van de Afghaanse samenleving. Wegens verzoekers jonge leeftijd en specifiek profiel is het bovendien niet onredelijk in hoofde van verzoeker een gebrek aan zelfinzicht en risico-inschatting aan te nemen.

In dit kader dient opgemerkt dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan in contact zal komen met de taliban en zal worden geconfronteerd met de traditionele Afghaanse samenleving. Immers wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is uit het dorp Amla, in het district Dara-e Nur in de provincie Nangarhar, waar de taliban reeds voor de machtsovername aanwezig waren. Uit de landeninformatie blijkt bovendien dat in de provincie Nangarhar verschillende groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, gelet op zijn jonge leeftijd, verstandelijke vermogens, maturiteit en specifiek profiel, zijn (nog steeds in ontwikkeling zijnde) opvattingen, die hij gedurende zijn verblijf in België heeft verworven, niet steeds zal kunnen verbergen of zich zelfs niet bewust zal zijn dat hij deze moet verbergen wanneer hij bij terugkeer naar zijn regio van herkomst in Afghanistan opnieuw plaatselijke gebruiken en normen in acht moet nemen die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Er moet bovendien rekening worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd, zoals blijkt uit de beschikbare landeninformatie die reeds hoger werd besproken.

De Raad heeft kennis van het feit dat verzoeker op heden nog over een familiaal netwerk in Afghanistan beschikt. Uit verzoekers verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker contact onderhoudt met zijn moeder in Afghanistan, maar dat dit moeizaam verloopt wegens verbindingsproblemen. Hoewel verzoekers gezin zich in Afghanistan bevindt, dient het beginsel van eenheid van het gezin te worden afgewogen tegen andere elementen die spelen in het belang van verzoeker, zoals zijn welzijn, sociale ontwikkelingen, veiligheid en opvattingen, die door de individuele omstandigheden en specifieke situatie van verzoeker *in casu* zwaarder doorwegen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

6. Minderjarige mannelijke verzoekers om internationale bescherming die zich in geval van terugkeer niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen voldoen aan de cumulatieve voorwaarden inzake de specifieke sociale groep, zoals omschreven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Dit geldt in het bijzonder voor verzoeken die worden ingediend door minderjarigen die buiten Afghanistan een dergelijke gemeenschappelijke achtergrond of gemeenschappelijk kenmerk hebben ontwikkeld tijdens een identiteitsvormende fase van hun leven. De vereiste dat dergelijke gedragingen, kenmerken en overtuigingen alleen tot de vluchtelingenstatus kunnen leiden als ze voortkomen uit (toegeschreven) religieuze of politieke motieven moet derhalve niet voorhanden zijn.

Artikel 48/3, § 2, f) van de Vreemdelingenwet specificceert dat daden van vervolging de vorm kunnen aannemen van daden van genderspecifieke en kindspecifieke aard. Dit omvat schendingen van economische, sociale en culturele rechten en van kindspecifieke rechten (bv. het recht op onderwijs). Het feit dat de verzoeker een minderjarige is, kan een centrale factor zijn bij het bepalen van de behoefte aan internationale bescherming, aangezien de vermeende vervolging enkel van toepassing kan zijn op (of onevenredig veel gevolgen kan hebben voor) kinderen, of omdat specifieke kinderrechten geschonden kunnen worden.

Dienvolgens stelt de Raad vast dat minderjarigen die hun internationaal erkende mensenrechten laten gelden en/of non-conformistisch gedrag, waarden en overtuigingen hebben aangenomen, en daardoor worden gezien als personen die zich niet houden aan de heersende sociaal-culturele en/of religieuze normen in Afghanistan, kunnen worden beschouwd als een bepaalde sociale groep, vooral - maar niet uitsluitend - als de aanneming van deze kenmerken, waarden en overtuigingen plaatsvond in een identiteitsvormende fase van hun leven.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat en het specifieke profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd en de voorhanden zijnde landeninformatie, is de Raad van oordeel dat, mede gelet op het voordeel van de twijfel, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in hoofde van verzoeker als minderjarige een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep. Tevens blijkt dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging is en het hele Afghaanse grondgebied in handen heeft.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van deviant gedrag inzake de heersende (sociale) normen beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Gezien de taliban geen actor van bescherming is, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op.

7. Ten overvloede merkt de Raad op dat hij er zich terdege van bewust is dat de erkenning van de vluchtelingenstatus een mogelijkheid tot gezinshereniging opent. Of gezinshereniging in het belang van verzoeker is, moet in het kader van die specifieke verblijfsprocedure door de bevoegde diensten manifest worden onderzocht.

8. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf september tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS